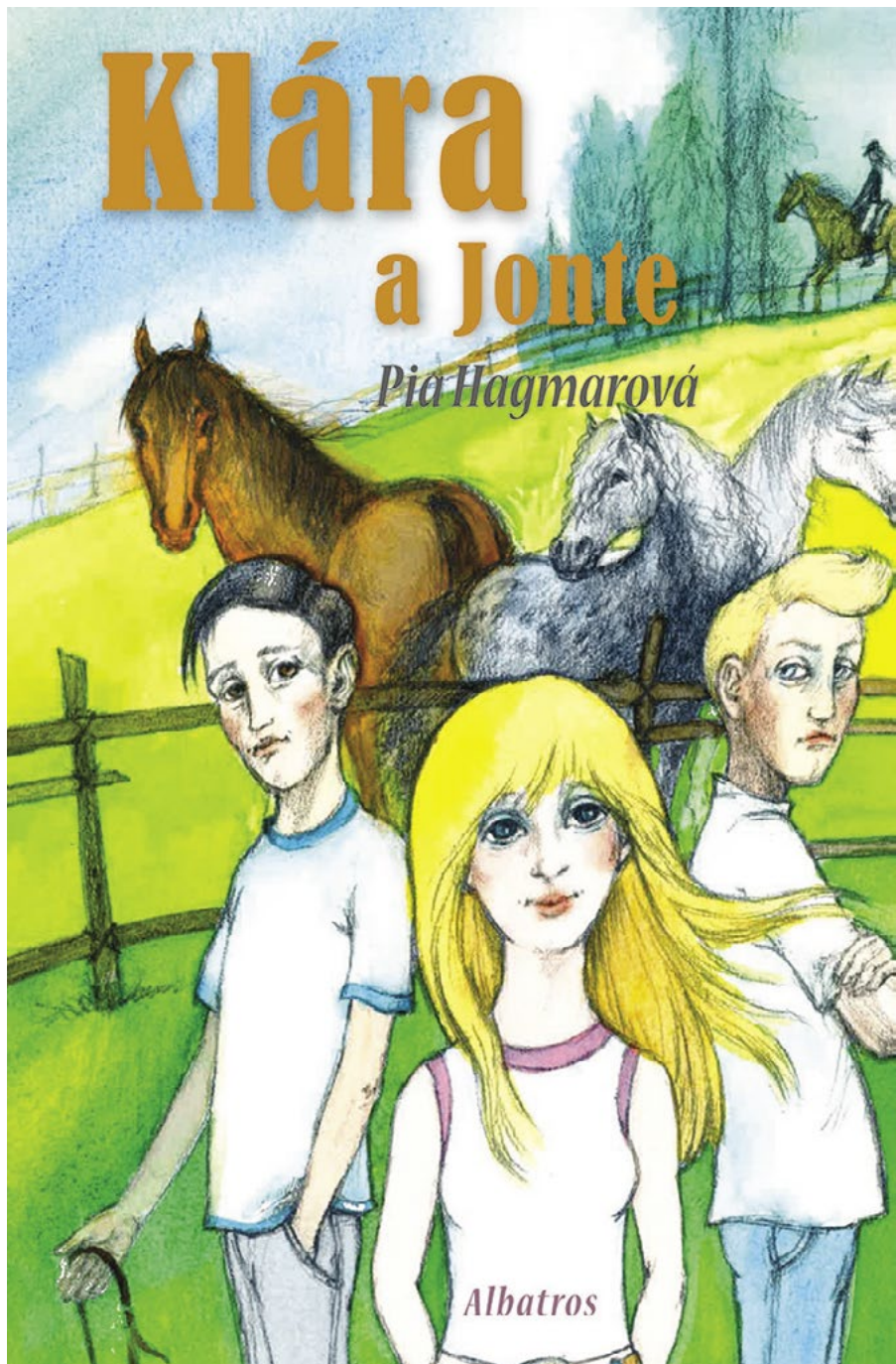

Klára a Jonte

Pia Hagmarová

Albatros

Klára a Jonte

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Pia Hagmarová
Klára a Jonte – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Pia Hagmarová

Klára a Jonte

Pia Hagmarová

Klára a Jonte

S pozdravem všem dětem rodiny Nybergových!

1

Dotáhnu Starovi podbřišík a on vztekle sklopí uši dozadu. Už se po mně sice dlouho neohnal, ale stejně ho radši po očku sleduju. Ze začátku, když jsme si ho přivezli, mě několikrát kousl a já pak měla na ruku ještě dlouho modřiny. Tomu bych se teď chtěla vyhnout.

„Ani to nezkoušej,“ zasyčím na něj.

Star okamžitě zbystří a najednou vypadá jako nevinnost sama. Ale v očích mu tančí rozpustilé ohníčky.

„Ty rošťáku jeden,“ řeknu něžně a podrbu ho na hlavě.

„To mluvíš se mnou?“ ozve se z Olleho boxu.

Nestává se zrovna moc často, že by si máma půjčila Lisina koně. Myslím, že jí připadá trapné se ptát. Ale tenhle týden

jsou podzimní prázdniny, které Lisa tráví se svojí mámou, a je jen ráda, že Olleho občas někdo projede.

Mít ve stáji společnost je vždycky zábavnější. Aspoň nejsem na všechno to hřebelcování a kydání sama. I když máma zrovna moc práce nezastane, většinu času jenom mele pantem. Od chvíle, co se s Lasse vrátili ze svatební cesty v Itálii, mluví pořád dokola jen o tom, jak to tam bylo úžasné. Už mi to její omílání začíná lézt na nervy. Navíc máme dennodenně k jídlu těstoviny.

Lasse je Lisin táta. Ze začátku jsme od něj měly s mámou pronajatý byt, ale potom se do sebe Lasse s mámou zamilovali, a tak teď bydlíme všichni čtyři spolu, v našem velkém červeném domě na Malinové stráni. Já s Lisou si zvykáme na to, že jsou z nás najednou něco jako sestry. Dá se říct, že jsem starší sestru vždycky chtěla, ale přijít k ní ve třinácti je trochu zvláštní.

„Říkám si, jestli by Lise vadilo, kdybych vzala Olleho na projíždku do lesa,“ nadhodí máma. „Moc ráda bych si trochu zaskákala.“

„Vzhledem k tomu, že tady Lisa není, ti to těžko může zakázat,“ odpovím.

„Tak to máš pravdu,“ přitaká máma se smíchem. „A ty jí to nevyzvoníš, vid?“

Než vyrazíme, dáme si zahřívací kolečko na kolbišti. Přála bych si opravdový padok, ale zatím máme jen čtvercovou drá-

hu vytyčenou v každém rohu sloupkem. Lasse slíbil, že nám ji oplotí, ale on většinou s plněním svých slibů nespíchá, takže si na padok asi ještě počkáme.

Star je čilý jako vřdycky. Jakmile ho patami pobídnu, hned chce vyrazit cvalem. Zato jízda na kruhu a obraty kolem předku ho šíleně nudí. Pokaždé hned začne zvedat čumák a vzpěčuje se.

„Nedej se, Kláro,“ volá máma. „Použij vnitřní holeň a nic mu nepovol.“

Většinou je fajn mít mámu, která se vyzná v koních. Takových se moc nenajde. Občas mám ale těch jejích dobře míněných rad po krk a přeju si, aby o jezdeckví nic nevěděla. Tátovi stačí předvést, že umím cválat, aby ho moje umění nadchlo. Zato udělat dojem na mámu je mnohem těžší.

S Ollem jim to sluší. Olle je sice pony, ale tak mohutný, že na mámu vůbec nevypadá malý. Klusá teď hezky na otěži se skloněnou hlavou, přesto mi nepřipadá ani z poloviny tak pěkný jako Star. Olle je úplně obyčejný kůň. Mírný, trochu nudný hnědáček. Zato Star je každým coulem výjimečný.

Je šedivý, má malou, ušlechtilou hlavu a nohy jako strunky. Jeho vlnitá hříva je tak dlouhá, že mu sahá až po břicho, a ocas se mu vřdycky po koupeli leskne jako stříbro. Chce se mi brečet štěstím pokaždé, když pomyslím na to, že je můj. Taková je to krása.

„Projedeme si překážkovou dráhu?“ zeptá se máma.

„Jasně,“ přikývnu.

Cestou k lesu šustí koním pod kopyty suché listí. Větve stromů jsou každým dnem holejší. Nastoupil opravdový podzim, a co nevidět se může objevit první sníh. Ohlédnu se přes rameno.

Náš velký červený dům stojí na kopečku, odkud svými četnými okny s bílými rámy a mřížkou shlíží na celou Malinovou stráň. Kaštan stojící vedle k němu natahuje své tlusté větve, jako by ho chtěl obejmout. Na zahradě roste několik třešní a spousta maliní. Uprostřed trávníku má máma záhonky, kde pěstuje brambory a plevel. Stáj stojí hned vedle. Připadá mi, jako bych tu žila odjakživa. Nejde mi do hlavy, že je to teprve rok a kousek, co jsme sem přišly. Na náš byt ve městě už si skoro nevzpomínám, a to jsem přitom celé stěhování obřečela.

Překážkovou dráhu jsme si s Lisou postavily letos na podzim. Pomáhal nám s tím můj spolužák Jonte se svým starším bráchou Peterem. Když jsem si trasu projížděla poprvé, připadaly mi překážky obrovské, ale už jsem si na ně zvykla.

„Jeď za mnou a dodržuj odstup,“ nabádá mě máma. „Kdybych náhodou spadla, nechci, aby mě Star pošlapal.“

Potom pobídne Olleho a vyrazí vstříc první překážce. Starovi není čekání vůbec po chuti. Netrpělivě pohazuje hlavou a poskakuje na místě.

„Uklidni se, ty trdlo,“ směju se a popustím otěže mezi prsty.

Další pokyn už Star nepotřebuje. Skokem se žene za Ollem.

Kolem nohou mu víří listí, a když se přeneseme přes první překážku, vyhodí nohama dozadu. Je to jen malý projev radosti a nijak mě to neděsí.

Máma přede mnou zdolává jednu překážku za druhou. Dlouhé, světlé vlasy vykukující pod helmou jí vlají ve větru. Olle skáče s klidem a rozvahou jako obvykle. Zato já musím Stara hlídat, protože se neustále potajmu snaží přidat do kroku. Nesnáší být poslední a nikdy se nevzdává, i kdyby únavou pletl nohama.

Procváláme zatáčkou a já vím, že za ní čeká vodní příkop. Samotná zábrana není moc vysoká, ale stejně nahání strach, protože člověk po skoku přistane přímo do potoka. Star potřebuje hlavou, abych mu trochu popustila otěže. Už teď však běží až moc rychle a blížíme se k Ollemu čím dál víc.

Olle se přenese přes překážku a žbluňkne do potoka. Voda mu sahá po kolena. Na chvíli se zastaví a trvá několik vteřin, než se s mámou zase rozjedou. A těch pár okamžiků Starovi stačí, aby ho dohnal. Všechno se seběhne tak rychle, že nemám nejmenší šanci ho zastavit. Najednou vidím mámu s Ollem, a když Star přeletí přes překážku, je mi jasné, že dopadneme přímo na ně. Chytím ho oběma rukama za hřívu, pevně sevřu víčka a čekám katastrofu.

Ozve se dusot kopyt, mámin křik a do tváře mi vyšpláchne bahno. Star však cválá dál, takže nakonec opatrně pootevřu oči. Starovi se nějakým zázrakem podařilo změnit ve vzduchu

směr a doskočit vedle Olleho. Teď uhánějí bok po boku a Star odmítá pustit Olleho před sebe, i když tahám za otěže.

Máma se po mně ohlédne a přibrzdí Olleho, aby Star mohl jít do čela. Olle nikdy zbytečně nejančí a nevadí mu, když ho Star předběhne. Jakmile je Star první, zklidní se. Má totiž pocit, že vyhrál, a to mu stačí.

„Star je sice malý, ale je to pořádný bojovník,“ podotkne máma, když zvolníme.

„Je to nejlepší kůň na světě,“ odpovím a popleskám Stara po zpoceném krku.

„Udělal jste dobře, že jsme ho koupily,“ prohlásí máma spokojeně. „Kdo by to byl čekal?“

Máma mi vlastně původně žádného poníka kupovat nechtěla, protože jsme na to neměly peníze. Ale když Lasse porizoval Lise Olleho, narazily jsme na tomtéž místě i na Stara. Byl tak zubožený, že ho mámě nabídli skoro zadarmo a ona přijala.

Od té doby se stala spousta věcí a o Starovi už nikdo nemůže říct, že vypadá uboze.

Necháme koně klusat lesní cestou na volné otěži. Zpoza mraků vykukuje chladné podzimní slunce a kapky vody v mechu mezi stromy se pod jeho paprsky třpytí. Vzduch je průzračný tak, jak bývá jen na podzim, a mokré listí voní.

„Áááááách!“ vyhrkne máma zničehonic. „Ježdění je tak prima. Kéž bych to mohla dělat častěji.“

„Lisa ti Olleho určitě půjčí, když se jí zeptáš,“ řeknu. „Stejně kvůli škole nestihá jezdit každý den.“

„To je možné,“ odpoví máma. „Ale já bych si přála vlastního koně. Takového, na kterém se můžu svézt, kdykoli si zama-
nu, a kterého bych mohla po libosti opečovávat.“

„Vždyť máš Lasseho,“ prohlásím. „Ten by byl určitě rád, kdybys ho opečovávala.“

Máma se uchichtne.

„To určitě. Ale starat se o mužského není to samé. Jak by se podle tebe tvářil, kdybys vzala škrabku na kopyta a chtěla mu vyčistit špínu mezi prsty?“

Při té představě se obě neovladatelně rozesmějeme a hihňáme se pěknou dobu. Nakonec ale máma znovu zváží.

„Víš, že tě mám nejradši na celém světě, Klárko, a Lasseho mám samozřejmě taky ráda. Jinak bych si ho nebrala. Ale s koněm je to něco úplně jiného, co bych si v životě taky přála. Víš, že se mi doteď zasteskne po poníkovi, kterého jsem měla, když mi bylo jako tobě? Byli jsme nejlepší přátelé, přesně jako ty a Star, a přála bych si znovu zažít pocit mít takového kamaráda, který je jen můj.“

Její hlas překypuje touhou. Zní úplně přesně jako já předtím, než jsem dostala Stara. Sice je mi jasné, že máma ráda jezdí, a vím i o poníkovi, kterého měla, když byla malá. Stejně mi ale připadá zvláštní, že uvažuje jako já. Dospělí přece většinou prahnou spíš po novém autě, myčce na nádobí a podobných hloupostech.

„Tak si nějakého kup,“ nadhodím.

„A za co?“ opáčí máma s povzdechem. „To bych nejdřív musela vyhrát spoustu peněz a to asi nebude jen tak, zvlášť když bych si v životě nekoupila los. Holt se s tím budu muset nějak vypořádat. Zvládala jsem to bez koně doteď, tak se bez něj určitě obejdu i dál.“

Potom jedeme mlčky. Kéž bych tak mámě mohla pořídit koně, jako to udělala ona pro mě. To by koukala! Ale není zrovna moc velká šance, že nějakého seženu za těch sedm set korun, které mám na knížce.

Vtom máma seskočí z Olleho a hodí mi otěže.

„Podrž mi ho!“ zavelí a vnoří se mezi keře.

Vykoukne o pár minut později a v ruce drží jezdeckou helmu až po okraj naplněnou liškami.

„A to jsem si myslela, že už dávno nerostou,“ prohlásí spokojeně. „To bude mít Lasse radost. Doufám, že z nich připraví nějakou opravdu dobrou večeři.“

U nás doma většinou vaří Lasse. Jedna z nejlepších věcí na tom, že se s mámou dali dohromady, je možnost vyhnout se máminým připáleným rybím prstům a nechutné masové omáčce na těstoviny. Lasse totiž vařit umí. Určitě by ho okamžitě kdekoli zaměstnali jako kuchaře.

Když přijíždíme zpátky, Lasse stojí u stáje a čeká na nás. Teda vlastně spíš jenom na mámu. Mně zůstane práce s odsedláním, potom oba koně vyhřebelcuju a vypustím do ohrady. Lasse

s mámou zatím mají plné ruce práce s líbáním. Občas už mi tím fakt lezou na nervy. Možná je nakonec dobře, že máma vlastního koně nemá. Nejspíš bych se o něj taky musela starat já.

„Mimochodem, volal Jonte,“ oznámí mi Lasse, když se od sebe na chvilku odtrhnou.

„Co chtěl?“ vyhrknu dychtivě.

„Nemám páru. Myslím, že asi mluvit s tebou.“

Už jen zvuk Jonteho jména mě potěší. Potkali jsme se v létě na jezdeckém táboře a je to první kluk, kterému jsem dala pusu. Nebo ji možná dal on mně, nějak si nevzpomínám. Když tábor končil, myslela jsem, že už se nikdy nevidíme, ale pak jsem na podzim nastoupila do sedmičky a sešli jsme se v jedné třídě. Nevím, jestli se dá říct, že spolu chodíme. Jonte se mě na to nikdy nezeptal a já jeho taky ne. Ale každopádně se mi líbí.

Kromě školy se jednou týdně vídáme i v jízdárně, kde trénujeme skoky. A občas podnikneme společně vyjížďku. Ani jsem nedoufala, že bychom se mohli vidět i o prázdninách, ale teď mi volal.

2

Co má Jonte za lubem tentokrát? Dělal jsem, co jsem mohla, ale nic jsem z něj nevymámila. A to jsem přitom v přemlouvání celkem dobrá.

„Je to tajemství. Přijed' zítra a uvidíš. Sejdeme se na půli cesty, abys třeba nezabloudila,“ bylo všechno, co mi do telefonu prozradil.

Celý večer chodím sem a tam a přemýšlím, jaké překvapení mi mohl přichystat. Dárek sotva. Nedávno mi k narozeninám jeden dal. Možná má nového koně. Nebo se dozvěděl o nějakém závodě, na který nás chce přihlásit. Ať si lámu hlavu sebevíc, nic mě nenapadá. Budu si muset počkat, až se s Jontem uvidíme. Jdu si alespoň mimořádně brzo lehnout, aby mi to

čekání co nejrychleji uteklo. Máma má možná pravdu, když tvrdí, že jsem od přírody hrozně zvědavá.

Jonte už mě doma navštívil mockrát, zato já u nich ještě nebyla. Ani nevím proč. Je napínavé, že se konečně dozvím, jak to u nich vypadá.

Star nerad jezdí sám. Teď musí na vyjížďku jen se mnou, zatímco Olle se může dál vesele pást v ohradě. Když necháme stáj za zády, začne srdceryvně ržát a Olle tomu nasadí korunu, protože zařehtá v odpověď a rozběhne se podél plotu za námi. Musím Stara pevně stisknout nohama, aby se vůbec dal do pohybu. A stejně se každou chvíli tvrdošíjně zastavuje a toužebně ohlíží, dokud nevjedeme do lesa.

Potom už to jde líp. Po chvíli už Star kluše vesele jako obvykle a na Olleho doma v ohradě jako by zapomněl.

„Dneska se vydáme na úplně nové místo,“ prozradím mu a pohladím ho po krku.

Když jsme spolu sami, mluvím se Starem, jako by byl člověk, a ne kůň. Samozřejmě mi neodpovídá, ale mám pocit, že rozumí každému mému slovu. Nemusím před ním mít žádná tajemství a taky vím, že mě nikdy nezradí. Když jsem smutná, utěšuje mě už jen svou přítomností a tím, jak do mě žďuchá svým šedivým čumáčkem. Možná to zní hloupě mít za nejlepšího kamaráda koně, ale je to tak. Star je prostě ten nejlepší přítel, jakého si dokážu představit.

„Uvidíš, kde bydlí Daisy,“ řeknu. „To bude zábava, ne?“

Daisy je Jonteho poník. Je to světlá ryzka se smetanovou hřívou a ohonem a je docela bujná. S Jontem se k sobě hodí. Rádi se prohánějí s větrem o závod. Pokaždé, když je vidím skákat, popadne mě strach, ale zatím z toho vždycky vyšli se zdravou kůží.

Při našich společných vyjíždkách se potkáváme na půli cesty u starého kamenného můstku. Po nedávných deštích se kamenitým korytem valí proudy vody. Star předstírá, že má z hukotu potoka strach, a odmítá přejít přes lávku.

„Přestaň dělat hlouposti. Už jsi tudy jel mockrát,“ domlouvám mu a pobídnu ho patami.

Se Starem to ale ani nehne. Uskakuje stranou a podrážděně frká. Teď ho můžu pobízet, jak chci. Postavil si hlavu a přes žádný strašidelný můstek na ještě strašidelnějším potoce prostě nepřejde. Občas bych si vlastně skoro přála, aby byl poslušný jako Olle.

Vtom Star zvedne hlavu a ostře zaržá. Z lesíka na druhém břehu se ozve odpověď. Přimhouřím oči, abych líp viděla. Mezi stromy se vynoří tři jezdcí. Jako první běží světlá ryzka, takže je mi hned jasné, že je to Jonte. Zamávám mu na pozdrav.

Star má najednou naspěch. Nestihnu ho ani pobídnout holeněmi a už kluše přes most. Nebezpečí očividně pominulo.

Ti tři se ke mně rychle přibližují. Jako druhý jede na svém závodním hnědáku Lordovi Jonteho starší brácha Peter. Ale kdo je ten třetí? Sedí na velkém poníkovi, který je černý jako uhel. Rozhodně mi není povědomý.

„Nazdar, Kláro!“ zavolá Jonte.

Vlasy pod helmou mu trčí na všechny strany a modré oči mu svítí. Pár dní jsme se neviděli a mě najednou přepadne ostych. Když navíc vidím, že s sebou přivedl Petera a nějakého neznámého kluka, je to ještě horší.

„Ahoj,“ špitnu.

„Lisa s tebou není?“ vyptává se Peter a dívá se mi přes rameno, jako by snad Lisa měla vykouknout odněkud z příkopu nebo zpoza keře.

„Jela na prázdniny ke své mamce,“ vysvětlím mu.

Peter pokrčí rameny a snaží se nepůsobit zklamaně, ale dvakrát se mu to nedaří. Od začátku školního roku Lise nadbíhá. Ta ho nejdřív nesnášela, ale teď už s ním aspoň mluví. I když Peter rozhodně doufá v něco mnohem víc. Je zvyklý, že na něj holky letí.

Zvědavě pokukuju po třetím jezdcí. Má tak dlouhé tma-vohnědé vlasy, že jsem ho nejdřív považovala za holku. U nás ve škole jsou všichni okudlaní úplně nakrátko. Tak centimetr, možná dva. Což je podle mě škoda, protože dlouhé vlasy vypadají mnohem líp.

„Tohle je Sandro,“ ukáže Jonte na neznámého kluka s dlouhými vlasy. „Jsme něco jako nevlastní bratrance, nebo jak to říct. Každopádně je z rodiny. On je to překvapení, o kterém jsem ti povídal.“

„Jo tak,“ hlesnu zaraženě.

Tak já se tady třesu na něco fakt napínavého a Jonte mi je-

nom přišel předvést polovičního bratrance! Jak to může považovat za překvapení?

Když Jonte vidí můj zklamaný výraz, dá se do smíchu.

„Sandro se k nám stěhuje,“ vysvětlí mi. „Bude s náma chodit do třídy, a tak jsem si myslel, že bys ho ráda poznala, než znova začne škola.“

To je samozřejmě jiná. Hned si Sandra prohlédnu s větším zájmem a on mi to oplácí. Má hnědé oči a řasy tak dlouhé a černé, až to hezké není. Sice se směje, ale vypadá smutně.

„Ahoj, Kláro,“ pozdraví mě. „Jonte mi toho o tobě spoustu vyprávěl.“

„Ahoj,“ odpovím stydlivě.

A hned uvažuju, co o mně Jonte asi povídal. Má totiž docela bujnou fantazii a rád si všechny historky přibarvuje.

„Na řeči bude čas potom. Teď jedem,“ rozhodne Jonte. „Daisy se zblázní, jestli ji brzo nenechám proběhnout.“

„Jen to nesváděj na Daisy. To spíš ty by ses nejradši urval ze řetězu jako vždycky,“ podotkne Peter. „První jedu já, pamatuj si to. A jestli se mě zase pokusíš předjet, tak se neznám. Máš štěstí, že jste si s Daisy dávno nezlámali nohy.“

Jonte si povzdechne a zatváří se otráveně. Ví, jak ho števe, když Peter o všem rozhoduje jen proto, že je o tři roky starší.

Projíždíme lesem v řadě za sebou. Já jsem poslední a Star se musí činit, aby mu větší koně neujeli. Po chvíli se před námi objeví velká louka.

„Kdo se první dostane na druhou stranu, je vítěz!“ zavelí Jonte a povolí koni otěže.

Daisy překotně vyrazí a prožene se kolem Lorda jako vítr.

„No tak, brácho! Ukaž, co umíš,“ haleká Jonte.

Lord se snaží přidat do kroku, ale Peter ho drží jako ve svěráku a Lord je zvyklý ho poslouchat. Star ovšem takhle vycvičený není. Když vidí Daisy odjíždět, vyškubne mi otěže z rukou. Jakmile jde o závod, nehodlá se jen tak vzdát. Vmžiku proběhneme kolem Sandra s Peterem a Star pádí dál, ať mu přitahuju otěže sebevíc.

Země nám ubíhá pod nohama a všechno se děje až příliš rychle. Tvář mi bičuje vítr a špatně se mi z toho dýchá. Neodvažuju se ani pomyslet, co by se mohlo stát, kdyby Star škobrtl, nebo se propadl kopytem do díry v zemi.

Ale tímhle tempem se na druhé straně louky ocitáme raz dva, a jakmile Daisy zvolní, Star ji následuje. Oba supí a vzrušeně poskakují.

„Tobě už dočista přeskočilo!“ zahřmí Peter, když k nám dorazí.

V obličejí je rudý vzteky a kleje, až se mu od pusy práší. Takhle rozčileného jsem ho ještě nikdy neviděla, ale Jonte se tomu jenom směje.

„Klídek brácho, vždyť se nic nestalo, ne?“

„Ale tvoje zásluha to není,“ zavrčí Peter.

Pro jednu stojím na Peterově straně. Mohlo se stát cokoli a Jonte mě měl aspoň upozornit, než vyrazil cvalem pryč. Ví,

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.